

יש לי חג יום

אחרי שבעולם מציינים את "יום שתי נעליים בשני צבעים", "יום הפיקניק" ו"יום לבבות הארטישוק", תרשו לי להמליץ על כמה מועדים ייחודיים בלוח השנה הישראלי למשל, "יום הדאודורנט" ו"יום בלי טיפת חדשות"

אברה לי הגרב, יום אמא אווזה (להבדיל מיום האם אצל אווויים), יום ביטוח חיים ויום עושים מדיטציה בגינה.

לא לכל הימים החשובים יש הסבר קוהרנטי מה בדיוק אנחנו אמורים לעשות בהם. למשל, האם ביום העציץ הבינלאומי מצופה מאיתנו לפנק את העציצים שלנו, להשקות אותם בשמפניה צרפתית ולהוציא אותם על מריצה לבילוי בקניון, שבו הם יוכלו לקנות כל דשן שמתחשק להם? והאם ביום עוברי הסופר (יש כזה) מצפים מהלקוחות לעשות במקומם את העבודות הקשות, כולל העברת מוצרים בקורא והורדת מוצרים ממדפים גבוהים? ואיך מצופה מאיתנו לציין את "יום גומת החן הלאומי"? אולי לתקוע בלחי מסרגה ולקוות שתייצר לנו גומות? שלא לדבר על השאלה אם ב"יום הקנגורו" אנחנו אמורים להגיע לעבודה בקפיצות עם תינוק בפאוק'.

עודף ה"ימים" והעובדה שאין שום פיקוח על התחום גורמים לכאוס, והגיע הזמן להכניס רגור לצייה שתעשה סדר. למשל, לוודא שביום מסוים לא יהיה ניגוד אינטרסים – למשל, שיום הספי ריבס לא יתנגש עם יום השמירה על הכבשים, ושסדר פסח לא יתנגש עם יום האהבה לחותנת. הגוף המפקח גם יוכל לדאוג לשיבוץ הגיוני של ימים, למשל שלמחרת "יום הפופקורן" יצוין "יום החוט הדנטלי".

לא בטוח אם המציאו כבר יום ללא טלפונים, שבו ננוח קצת מפושים של חדשות, מסרטונים ומממים וסתם נבהה בתקרה וניזכר שצריך לצבוע אותה, מול שמחר מציינים את יום הטמבוריות העולמי. טוב יעשו המארגנים אם ביום ללא סלולרי הם יפזרו טלפונים ציבוריים ברחובות, כדי שנוכל להתקשר ולהסביר בבית שלא הגענו כי אנחנו לא יודעים את הדרך בלי ווייז.

בחלומי אני מדמין גם את יום הדאודורנט, שבו בניגוד למסורת המקומית, כולם חייבים לשים לפני שהם יוצאים מהבית; יום ללא צפצופים בכבישים; יום ללא פוליטיקלי קורקט; יום בלי שפוליטיקאי יגיד "לא יעלה על הדעת" (למרות שאם להיות מציאותי, לא יעלה על הדעת שזה באמת יקרה); ויום שבו מדברים רק בשפת הב' וברדיו משמיעים רק שירים בשפת הב' ולא רק ברשת ב' (שיחקת אותה יזהר כהן).

אחרי שארגון הבריאות העולמי הכריז באופן רשמי שהקורונה מאחורינו, אולי מגיע לנו יום נוסטלגי לזכר הקורונה, שבו ניזכר בנוסטלגיה בימים היפים ההם, נעטה מסיכות, נדחף מטושים, לא נחרוג מרדיוס של 50 מטרים מהבית, נתקשר רק בזום, וכמו שביום העצמאות רואים קלאסיקות קור' לנוע ישראליות, נצפה בשידורים חוזרים של כוכבי הקאלט של התקופה – משה בר סימן טוב, אייתמר גרוטו, עידית מטות ושרון אלרעי פרייס.

הייתי שמח גם אם היה לנו יום בשנה ללא רציחות, ללא אונס וללא התעללות, ובכלל סתם יום בלי אירועים וכלי חדשות, שבו מדי שנה אוטובוס ייקח את קושמרו, אברמוביץ', מגל, דרוי קר והחברה' לטיול בסחנה פלוס סנדת ויפאסנה, כי ביום הזה אין על מה לדווח.

שיהיה לכם יום מקסים. ☒

yairn@israelhayom.co.il

נכון, יוזמה של חברה המייצרת ספריי לשיזוף. בתאריך הזה חל גם יום רוב הפנדה הלאומי, יום העזרה לחקלאי ויום הילד הממש נפלא, שבו הורים מתבקשים להגיד לילדיהם כמה הם נפלאים. החג הזה, למשל, דילג על הדרור שלי בישראל, והורינו שעסקו בכניית הארץ התרכזו בעיקר בלדאוג שנאכל, נשתה (אבל לא חשיש), נקום בזמן לבית הספר ולא נבלבל להם את המוח. לא זכור לי שמי מחבריי לספסל הלימודים זכה לשמוע כמה הוא נפלא, אלא אם כן הוא זכה בחידון התנ"ך או הפיל 20 מיגים במלחמת ששת הימים.

באותו תאריך בדיוק חל גם היום הלאומי של לבבות הארטישוק – נכון, יוזמה של ארגון מגדלי הארטישוק; יום "אהבו את תלתליכם" – כנראה יוזמה של ארגון מגדלי התלתלים ושונאי

הרגע שבו אתה לומד משהו חדש

שלא ידעת קודם, אהוב עלי במיוחד. השבוע, למשל, למרתי שבי-3 במאי בכל שנה חוגג העולם אירוע חשוב ומשנה סדרי עולם, "יום שתי נעליים בשני צבעים", שבו אנשים מתבקשים לצאת מהבית כשהם נועלים שתי נעליים בצבעים שונים.

כשהתחלתי לחקור את העניין לעומק ולסולייטו, גיליתי שמדובר ביוזמה של מורה, גברת בשם ד"ר ארלין קייוו, שדווקא נשמעת כמו מישהי עם שתי רגליים על הקרקע, שרצתה להראות לתלמידיה מידיה כמה חשוב לקחת סיכונים ולחגוג את הייחודיות שבך – ואז מיסדה את המסורת וקבעה את היום בלוח השנה (אם כי יכול גם להיות שהכל היה תירוץ לזה שיום אחד היא הגיעה בטעות לכיתה עם שתי נעליים שונות).

מסיבות לא ברורות, האדם בעולמנו חי במח" זורי זמן שנתיים ומציין תאריכים בלוח השנה באדיקות יקית. החיים של כולנו מלאים בימים מיוחדים, 1 במאי הוא חג הפועלים (ולא הבנק, שחוגג כל השנה); 1 באפריל הוא יום השקר (למ" רות שבועידן הפייק ניוז נדמה לפעמים שכל יום הוא יום כזה, ואולי צריך לציין פעם בשנה את "יום הבלי שקר"); 1 בספטמבר הוא יום תחילת הלימודים, המוכר גם כיום תחילת שביעות המורים; וחוג מזה יש, כמובן, את ראשי השנה לדתות השונות וגם לאילנות; ימי צום, ימי זיכרון וימי נישואים, שעבור חלק מהאנשים הם שמחים כמו ימי זיכרון.

אבל מתברר שלא די בכך. העולם השיווקי המציא גם את יום הרווקים הסיני, ולנטיינס' די, יום האם, יום המשפחה, בלאק פריידי, שאחריו יגיע הבלאק סאנדיי, שבו נראה את חיובי האשראי מהיום הזה, ועוד ימים שממלאים בקניית מתנות מיותרות לעצמנו ולאחרים ובהגדלת חשבון הבנק של אמ' זון ושל אדון עלי אקספרס.

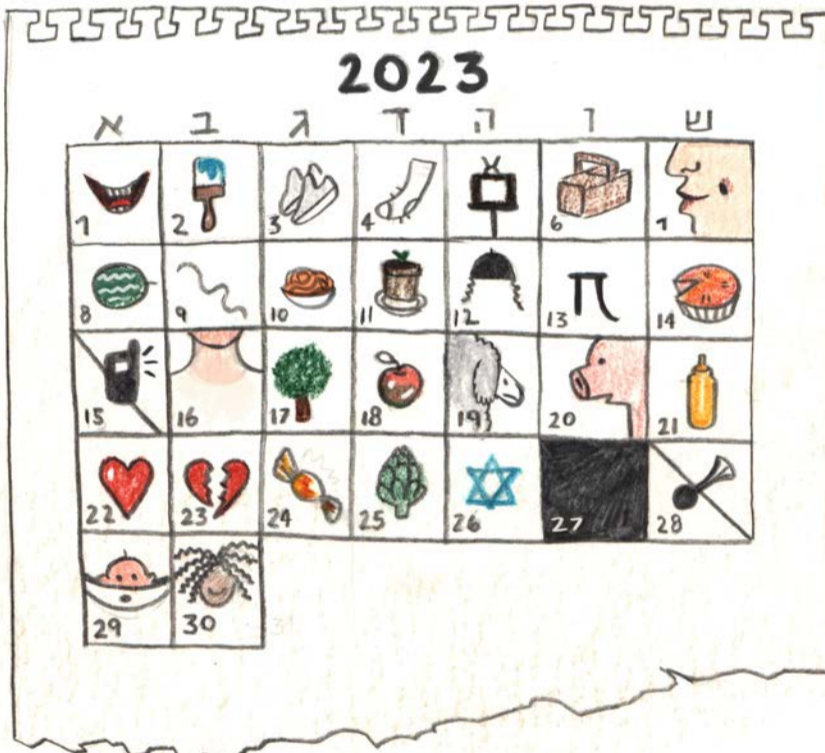
לעיתים ימי השנה

המונן תשומת לב ליום אחד ומאפשרים לך לעי שות ההפך בכל שאר ימי השנה. כך, למשל, יום האישה, שהוא יום שבו גברים רבים מעניקים תשומת לב מיוחדת לרעייתם ולוקחים אותה לדרייט רומנטי כולל פרחים, מתנות ושביל נרות

ברוך לאמבטיה – ואז בשאר ימות השנה חוזרים לקחת אותה כמובן מאליו ולהתייחס אליה כמו לסייעת בצהרון של הילד. וזה לא הכל. מהמחקר שערכתי, מתברר שכמו יום הנעליים המי דוכה, עוד ועוד אנשים וארגונים המציאו ימי שנה שונים ומשור נים. אם חשבתם שהסתרת האפיקומן בפסח, החזקת טופס הגט ברבנות מתחת לבית השחי או הנפת תרנגול מעל הראש בכיפור הם מנהגים משונים, כדאי שתחשבו שוב ותשמעו כמה דוגמאות מרחבי העולם לימים מטורללים באמת.

לנו יש את יום העצמאות, אבל האם שמעתם על "יום העצמאי" שמצוין ברחבי העולם? חוץ מהוקרה לעצמאים לא ברור מה הם בדיוק מנהגי החג, אבל לטעמי הם צריכים לכלול אפשרות לקבל תשלומים בלי להוציא חשבונית; גידופים המוניים של ציבור השכירים ומקבלי השי לחג; ותפילה שמישהו יפריש להם פנסיה ויפתח עבורם קרן השתלמות.

אולי לא שמתם לב, כי הייתם עסוקים בדברים לא חשובים אחרים, אבל ממש לא מוזן, ב-16 במארס, רוכזו כמה אירועים חשובים ביום אחד. למשל – יום השיזוף באמצעות ספריי שהוא, ניהשתם

איור: עובדיה בנישו

הפן; וגם יום "כל מה שאתה עושה זה צודק ובסדר גמור", שבו כל תשובה היא נכונה. למשל, אם שואלים אותך אם נתניה זה ימינה או שמאלה, מותר לך לענות "כן", אם כי לא כדאי לנהוג באותו אופן כשאתך שואלת אם היא השמינה.

בדרום ארה"ב מציינים את "יום החזיר השלם", שנחגג במנהג הממש לא יהודי של צליית חזיר שלם על האש. עוד בסדרת הימים של האמריקנים המפורסמים והמשמיינים: יום הרטבים, יום הספריבס, יום הפיקניק, יום החזיר (לא השלם), שאותו ראוי אולי לחגוג גם בחיפה, בירת חזירי הבר, יום שוק הטלה ויום המקרוני עם גבינה (כדי לשמור על כשרות אני מקווה שהם מקפידים על הפרדה של שישה ימים בין יום שוק הטלה ליום המקרוני עם גבינה). לקינוח, יש גם יום עוגת פאי הקוקוס, יום תפוח העץ מון מסוים, יום הסוכר האמיתי ויום סוכריות הסמא רטיס, שמקורו במסורת ארוכת שנים של רצון שיווקי להגביר את המכירות שלהן.

לא כל הימים שהאמריקנים מציינים קשורים באוכל, יש כאלה שנובעים כנראה משעמום נטו. למשל: יום ישנים אצל חבר, יום